

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **G. R. R.**, nar.,
státní příslušnost: Kubánská republika,

zastoupen: JUDr. Janou Kopáčkovou advokátkou,
sídlem Kroftova 329/1, Praha 5,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, č. j. OAM-299/ZA-06-LE27-PD4-2010,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se řízení o jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zastavuje.
2. Žalobce uvádí, že důvodem pro zastavení řízení žalovaným byla skutečnost, že se bez vážného důvodu nedostavil k poskytnutí údajů k žádosti, tedy k pohovoru, ke kterému byl předvolán na den 22. 1. 2018, neboť si nepřevzal listovní zásilku zaslanou mu na adresu jeho hlášeného pobytu.
3. K tomu žalobce uvádí, že poštovní schránka na adrese jeho hlášeného pobytu je značně poškozená, a tedy přístupná komukoliv. Zřejmě došlo k tomu, že úložní lístek ze schránky vzala třetí osoba nebo z ní vypadl. Schránku žalobce denně kontroloval, přičemž úložní lístek v ní nebyl. Jelikož opakovaně žádal o prodloužení doplňkové ochrany, byl si vědom, že bude ze strany žalovaného obesílán, schránku proto denně kontroloval. V minulosti se vždy k danému úkonu dostavil a se správním orgánem komunikoval. Jedná se tedy o ojedinělé pochybení, kdy žalobce doufá, že i omluvitelné, neboť k němu došlo bez jeho zavinění.
4. Žalobce dále uvádí, že je otcem nezletilé V. M., nar. , která je občankou ČR, přestože není uveden v jejím rodném listu. Tuto skutečnost potvrzuje matka nezletilé v čestném prohlášení. Žalobce se s dcerou pravidelně stýká a podílí se na zabezpečování jejích potřeb.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že důvodem pro zastavení řízení byla skutečnost, že se žalobce nedostavil bez vážného důvodu k pohovoru, a neposkytl tak nezbytné informace ke zjištění stavu věci bez důvodných pochybností. S ohledem na to, že správní orgán shledal, že mohlo dojít v situaci žalobce k podstatné změně, bylo nutné zodpovědět otázky týkající se vlivu zásadních změn, ke kterým došlo v zemi původu žalobce na jeho osobní situaci. K žalobní argumentaci žalobce žalovaný uvádí, že je povinností žalobce mít v domě, kde žije, domovní schránku umožňující doručování písemností. Žalobce je rovněž povinen udržovat tuto schránku ve stavu, který brání jejímu zneužití. I v případě, že by schránka nebyla zabezpečena proti odcizení zásilek, měl žalobce možnost ověřit dotazem na poskytovatele poštovních služeb, zda mu byla nějaká zásilka doručována, a je například uložena k vyzvednutí. V případě, že žalobce nezabezpečil schránku proti odcizení zásilek, a zároveň neověřil u poskytovatele poštovních služeb, zda k doručení zásilky nedošlo, nelze uzavřít, že mu zásilka nebyla doručena v důsledku jeho vlastního pochybení. Správní orgán tedy nepochybil, pokud postupoval podle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o azylu, a tento svůj postup i řádně v napadeném rozhodnutí vysvětlil. Napadené rozhodnutí je dle žalovaného tedy řádně odůvodněno co do důvodu zastavení řízení, i co do okolností doručování a důsledků z toho plynoucích.
6. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
7. Součástí spisové dokumentace je předvolání k pohovoru ze dne 2. 1. 2018, kdy pohovor se měl uskutečnit dne 22. 1. 2018. Toto bylo žalobci zasláno dne 3. 1. 2018. Z důvodu, že žalobce nebyl zastižen, byla zásilka připravena k vyzvednutí dne 4. 1. 2018, a to včetně poučení o možných následcích v případě nevyzvednutí písemnosti. V úložní době nebyla zásilka žalobcem vyzvednuta a byla proto vrácena odesílateli. Vyrozměnění o konání

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

pohovoru bylo odesíláno též zástupkyni žalobce, té bylo doručeno do datové schránky dne 3. 1. 2018. Dne 9. 1. 2017 na něj zástupkyně reagovala omluvou z účasti na tomto úkonu. Dne 22. 1. 2018 vyhotovil žalovaný úřední záznam o nedostavení se žalobce k pohovoru.

8. Žalovaný vydal dne 7. 2. 2018 rozhodnutí, kterým řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany podle § 25 písm. d) zákona o azylu zastavil.
9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
10. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud nařízení jednání nepovažoval za nutné, žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
11. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
12. Podle § 23 odst. 4 zákona o azylu: *„Žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen se dostavit k pohovoru v místě a čase určeném ministerstvem, a to na písemné předvolání doručené žadateli o udělení mezinárodní ochrany nejméně 2 pracovní dny před konáním pohovoru. Nedostaví-li se žadatel o udělení mezinárodní ochrany k pohovoru v místě a čase určeném ministerstvem, pořídí se o této skutečnosti záznam.“*
13. Podle § 24 odst. 1 zákona o azylu: *„Písemnosti se doručují účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany do vlastních rukou pouze do místa jeho hlášeného pobytu nebo žadateli o udělení mezinárodní ochrany za podmínek uvedených v odstavci 2 na adresu pro doručování, nedoručuje-li ministerstvo na místě nebo prostřednictvím datové schránky.“*
14. Dle § 24 odst. 2 zákona o azylu: *„Adresou pro doručování se pro účely tohoto zákona rozumí adresa uvedená v oznámení podle § 82 odst. 1, povolilo-li ministerstvo opuštění bytového střediska podle § 82 odst. 3, nebo adresa azylového zařízení, na kterém se žadatel o udělení mezinárodní ochrany a ministerstvo dohodnou, pokud se má žadatel o udělení mezinárodní ochrany na této adrese zdržovat alespoň 15 dní. V písemném záznamu o dohodě se uvede jméno, příjmení a datum narození žadatele o udělení mezinárodní ochrany a datum, od kterého se mu má na adresu pro doručování doručovat, případně datum, do kterého se mu má na adresu pro doručování doručovat, a adresa azylového zařízení. O změně adresy pro doručování se musí žadatel o udělení mezinárodní ochrany a ministerstvo dohodnout; věta druhá platí obdobně.“*
15. Dle § 24 odst. 3 zákona o azylu: *„Pokud nebyl účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany v místě doručení zastížen, doručovatel písemnost uloží v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo v azylovém zařízení, kde je účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany hlášen k pobytu, a účastníka řízení ve věci mezinárodní ochrany o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do 10 dnů ode dne, kdy byla písemnost uložena, poslední den této lhůty je dnem doručení.“*
16. Dle § 24 odst. 4 zákona o azylu: *„Písemnost určená účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany, jehož pobyt není znám, se uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde je účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany hlášen k pobytu, nebo, je-li hlášen k pobytu mimo azylové zařízení, v ministerstvem určeném azylovém zařízení, které je nejblíže místu jeho hlášeného pobytu. Oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí v azylovém zařízení na úřední desce. Poslední den této lhůty je dnem doručení.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

17. Podle § 25 písm. d) zákona o azylu: „Řízení se zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany se bez závažného důvodu nedostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo k pohovoru nebo neposkytuje informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“
18. Soud posoudil danou věc následovně.
19. Problematikou doručování v azylovém řízení se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 30. 8. 2019, č. j. 2 Azs 68/2018-60, kde uvedl: „[p]rávní úprava zajišťuje, že žadatel o azyl má po celou dobu řízení možnost přebírat zásilky buď v azylovém zařízení, nebo v jiném místě hlášeného pobytu, které si zvolí. Dočasně pak může zásilky přijímat na doručovací adresu. Uvedené adresy jsou zásadně evidenční povahy a žadatel má široký prostor pro vlastní úvahu a volbu, kde bude po dobu řízení ve věcech mezinárodní ochrany zásilky přebírat. Právní úprava doručování v zákoně o azylu mu podobně jako v obecné úpravě podle správního řádu dává komfortní možnost se o doručování zásilky dozvědět a vyzvednout si ji i tehdy, kdy se v době doručování na dresu, kam mu bylo doručováno, fyzicky nenacházel“ (...) „Je to zásadně žadatel, kdo určuje, kam mu bude doručováno. K tomu, aby se o tom, že mu je doručována zásilka, dozvěděl včas, postačí, bude-li zhruba jednou za týden až deset dnů kontrolovat poštovní schránku v místě doručování. Za těchto podmínek je zcela přiměřené po něm požadovat, aby výše uvedené také činil. Nečiní-li tak a v místě, kam mu má být doručováno, nekontroluje došlou poštu, je zásadně k jeho tíži, pokud si zásilku z tohoto důvodu nevyzvedne a uplynutím úložní doby bude zásilka doručena fikcí. Přesně toto se stalo v případě stěžovatele. Bylo mu doručováno do místa jeho hlášeného pobytu (to žadatel ani nezpochybňuje). Pokud si zásilku nevyzvedl, jdou důsledky doručení fikcí, jež nastaly, k jeho tíži.“
20. V usnesení č. j. 5 Azs 57/2020 – 43 ze dne 26. 3. 2020 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Právní úprava doručování dle § 24 zákona o azylu zajišťuje, že žadatel o mezinárodní ochranu má po celou dobu řízení možnost přebírat zásilky buď v azylovém zařízení, nebo v jiném místě hlášeného pobytu, které si zvolí; v takovém případě však musí respektovat pravidla součinnosti. Pokud stěžovatel z nesprávného postupu viní Českou poštu, je třeba dodat, že ryze soukromoprávní vztah mezi stěžovatelem a Českou poštou nemůže nijak zavazovat žalovaného; k argumentaci, že měl s držitelem poštovní licence sjednat službu spočívající v přeposílání zásilek na jinou svou adresu, je třeba poznamenat, že tato skutečnost je zcela irelevantní, neboť nic nezměnila na povinnosti žalovaného doručovat písemnosti na adresu místa, které si stěžovatel sám dobrovolně stanovil jako místo pobytu. Pokud chtěl stěžovatel docílit toho, aby mu žalovaný doručoval písemnosti na jinou adresu, měl tuto adresu oznámit žalovanému, nikoli České poště.“
21. Za takovou součinnost lze považovat s ohledem na uvedené zejména povinnost žalobce, aby zajistil, že mu na jím uvedené adrese hlášeného pobytu bude možné doručovat písemnosti. Žalobce si musel být nutně vědom toho, že je ve věci vedeno řízení, ve kterém jej žalovaný bude obesílat. Soud proto souhlasí s žalovaným v tom, že pokud žalobce věděl o tom, že jeho domovní schránka neumožňuje mít jistotu ohledně úspěšného doručování, měl dané vyloučit např. opravou schránky. Pokud si zásilku v důsledku těchto pochybení nevyzvedl, jdou následky, které nastaly doručením fikcí, v souladu s citovanou judikaturou k tíži žalobce.
22. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že na podkladě posouzení žádosti shledal, že mohlo v situaci žalobce dojít k podstatné změně s ohledem na důvody, pro které mu byla doplňková ochrana udělena. Zejména bylo třeba zodpovědět otázky týkající se vlivu

zásadních změn, ke kterým došlo v zemi původu žalobce, na jeho osobní situaci. Proto považoval žalovaný provedení pohovoru za nezbytné. Žalovaný uvedl, že vyzval žalobce, aby se dne 22. 1. 2018 dostavil k pohovoru. Výzva mu byla doručena náhradním způsobem podle § 24 odst. 3 zákona o azylu. Pokus o doručení výzvy proběhl dne 4. 1. 2018, avšak žalobce, který je hlášen na soukromé adrese, nebyl na této adrese zastížen. Písemnost byla proto uložena a připravena k vyzvednutí, a žalobci bylo do schránky o tomto vloženo oznámení s poučením o možných následcích jejího nevyzvednutí. Písemnost byla uložena od 4. 1. 2018 do 19. 1. 2018 na provozovně držitele poštovní licence. Jelikož si žalobce výzvu nevyzvedl v zákonné desetidenní lhůtě, tedy do 14. 1. 2018, platí, že byla písemnost doručena tento den. Dne 22. 1. 2018 se žalobce k pohovoru nedostavil, a žalovaný proto řízení zastavil.

23. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný odesílal předvolání k dostavení se k pohovoru na adresu Branická 426/106, Praha 4, na které byl žalobce k tomuto datu hlášen, dne 3. 1. 2018. Jelikož žalobce nebyl na této adrese dne 4. 1. 2018 zastížen, byla písemnost téhož dne uložena na příslušné provozovně držitele poštovní licence. Jelikož si žalobce písemnost nevyzvedl v zákonné lhůtě 10 dní, a zároveň byl poučen o následcích v případě nedoručení, dnem doručení byl poslední den této lhůty. Jelikož však takový den (14. 1. 2018) připadl na neděli, podle § 40 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, platí, že případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem této lhůty nejbližší pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu určenou podle hodin, tedy písemnost byla doručena dne 15. 1. 2018 v pondělí.
24. Nejvyšší správní soud uvedl v usnesení č. j. 5 Azs 57/2020 – 43 ze dne 26. 3. 2020, že: „*Skutečnost, že se stěžovatel v určený den nedostavil k pohovoru v 9.00 hod., nebrání tomu, aby v týž den mohlo být vydáno rozhodnutí o zastavení řízení, neboť takový jediný výsledek zákon o azylu v § 25 písm. d) předvídá.*“ Žalovanému tak ani v řešeném případě nic nebránilo rozhodnout o zastavení řízení, jestliže k tomu byly splněny podmínky.
25. Soud neshledal na straně žalovaného žádné zásadní pochybení. Skutkový stav popsany žalovaným v odůvodnění rozhodnutí je v souladu s obsahem spisového materiálu. Žalovaný se pokusil písemnost doručit zcela v intencích zákonné úpravy. Na tom nemůže nic změnit ani tvrzení o tom, že daná situace nebyla žalobcem zaviněna. Bylo na žalobci, aby si doručení na jím poskytnuté adrese jakýmkoli spolehlivým způsobem „ohlídal.“ Žalobce na místo toho pouze konstatoval, že jeho poštovní schránka je značně poškozená, a tedy v podstatě volně přístupná, současně připustil, že úložní lístek ze schránky buď vypadl, nebo jej vzala třetí osoba. Tyto samotným žalobcem popsané okolnosti svědčí o tom, že žalobce fakticky ponechal na náhodě, zda se mu případnou písemností podaří či nepodaří doručit, aniž by se sám aktivně zajímal, zda mu byl žalovaným nějaký dokument zasílán. K tomu lze ještě dodat, že součástí obsahu spisu je též předvolání k převzetí rozhodnutí ze dne 8. 2. 2018, které bylo připraveno k vyzvednutí dne 12. 2. 2018, aniž by si jej žalobce následně vyzvedl. Doručování písemností žalobci je tak zjevně komplikované a nejednalo se o ojedinělou událost.
26. Soud též poznamenává, že součástí spisu je i vyrozumění o konání pohovoru odesílané do datové schránky právní zástupkyně žalobce, která na něj následně reagovala písemnou omluvou. Je tak s podivem, že právní zástupkyně žalobce informaci o pohovoru prokazatelně obdržela, a přesto se žalobce o jeho konání vůbec nedozvěděl.

27. Datum pohovoru bylo žalovaným stanoveno na den 22. 1. 2018 (pondělí). Výzva žalobci k dostavení k pohovoru byla dle výše uvedeného připravena k vyzvednutí dne 4. 1. 2018. Písemnost byla žalobci doručena dne 15. 1. 2018. Tato výzva byla doručena včas, i pokud jde o požadavek dle § 23 odst. 4 zákona o azylu, neboť písemné předvolání bylo doručeno, byť fikcí, nejméně dva pracovní dny před konáním pohovoru.
28. Přestože se jednalo o jediné pochybení žalobce, v jehož důsledku si nevyzvedl předvolání k pohovoru, na který se poté nedostavil, lze v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 45/2018 – 32 ze dne 14. 6. 2018 dodat, že i jediné nedostavení se k pohovoru může vést k zastavení řízení, neboť jak Nejvyšší správní soud uvedl: „Podle § 25 písm. d) zákona o azylu ve znění do 20. 12. 2007 platilo, že řízení se zastaví, jestliže „žadatel o udělení mezinárodní ochrany se bez závažného důvodu opakovaně nedostavuje k pohovoru (§ 23 odst. 2) nebo neposkytuje informace nezbytné pro zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout“. K tomu se vztahovala i předchozí judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2006, č. j. 4 Azs 104/2005 - 52). Po novele provedené zákonem č. 379/2007 Sb. znělo citované ustanovení tak, že řízení se zastaví, jestliže „žadatel o udělení mezinárodní ochrany se bez závažného důvodu nedostavil k pohovoru (§ 23 odst. 2) [...] a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout“. Důvodová zpráva k zákonu č. 379/2007 Sb., ze dne 13. 4. 2007, PS tisk č. 191/0, k § 25 písm. d) uváděla, že povinností žadatele o udělení mezinárodní ochrany je dostavit se k pohovoru, a případná tvrdost postihu (zastavení řízení) je ošetřena formulací „bez vážného důvodu“. Další novelizace tohoto ustanovení proběhla zákonem č. 314/2015 Sb., a podle důvodové zprávy k zákonu č. 314/2015 Sb., ze dne 15. 4. 2015, PS tisk č. 463/0, „[v] situaci, kdy osoba neposkytuje součinnost tím, že se nedostavuje k pohovoru nebo se dokonce nedostaví ani k poskytnutí prvotních údajů k žádosti či jinak se správním orgánem nekomunikuje, není pravděpodobné, že by bylo možné o žádosti věcně rozhodnout, protože informace od žadatele jsou jedním z klíčových podkladů pro vydání rozhodnutí. Má se za to, že se jedná o tzv. konkludentní zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že judikatura, na kterou odkázal krajský soud, se skutečně vztahovala k předchozímu znění § 25 písm. d) zákona o azylu, které výslovně zmiňovalo opakované nedostavení se k pohovoru. Postupně došlo k novelizaci dotčeného ustanovení a s ohledem na rozhodné znění není vyloučené, aby jediné nedostavení se k pohovoru vedlo k zastavení řízení, za současného splnění všech podmínek, které § 25 písm. d) zákona o azylu vyžaduje.“
29. K námitce, že má žalobce na území ČR nezletilou dceru, na jejíž péči se podílí, soud uvádí, že jelikož bylo řízení žalovaným zastaveno, nebyla žádost posuzována meritorně. Žalovaný se proto nevyjadřoval ani k otázce soukromých či rodinných poměrů žalobce.
30. Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 7 s. ř. s. a žalobu zamítl.
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. července 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce